

2. 5. 869

Prologus in andrzejki cartusienis in
vita monachi vite Jesu christi.

Andamen

ad aliud nemo potest pone
re: et sic a postulis p[ro]p[ter]
quod positus est quod ed
ip[s]o xpo iesu. Lū dicit Au
gustinus q[ui] deus est res
summe iusticie: e homo
est res summe p[er]ficiens: e
nō tale homini deus est v[er]i nemini e[us] de
renti bene sit. Iocredo quincunq[ue] ruitas de
crucis suorum euadere: e spiritum reparari
derat necesse e[st] ei v[er]i fundamento p[ro]
p[ter] nō rededatq[ue] in eo omnimoda reime
suis necessitatibus inueniet. Primo
peccator cupiens peccatorū suorum sar
tam deponere: e ad requiem anime pue
re audiat deū peccatorū iurantiā ad ve
re dicente. Venit ad me oēs qui labora
tis: labor v[er]i: p[er] conu[er]si etiā. s. sarcina
peccatorū: e ego recie[ss]i v[er]o. i. sanando ac re
p[er]do: e inuenietis requiem a[di]abus vestris.
hic e[st] in futuro. Et dicit ergo egrot[us] p[ro]m
p[er] sollicitam meditatiōem veniat ad ip[s]um p[ro]
unda contritiōe ac sollicita cōfessionem: e
iudicium p[ro]positū semper declinādi a ma
lo e[st] faciendi bonū. Seco peccator sed iā in
p[ro]p[ter] fidelis effectus tanq[ue] ip[s]i p[er] penitentia
recedit hanc meditatiōem diligentiū. medico
suo adberere e[st] suam familiaritate acquire
re eius sanctissimā v[er]i reconditō omni
p[ro]p[ter] deotione. Cūcat in p[ro]uide ne cur
one ip[s]um v[er]i legendō transeat sed seriatim
aliqua de ea p[er] d[omi]n[u]m accipiat in quo sab
bati p[er]icam p[er] meditatiōis xpo quortidie
meditandō ac cogitandi v[er]i affectu deo o[mn]i
p[ro]p[ter] e[st] laudes toniq[ue] opus dei ad illud re
ducendō e[st] ip[s]o delectatō a tumultu exte
riorū e[st] in iusticiā impeditōrū regesse
re e[st] sumiter obdormire e[st] ad illud v[er]i cōg
merit e[st] ad certum e[st] p[ro]m retiguum
contra viciosas punane infirmitate p[er]le
ntes continue dei famulos impugnantes
e[st] p[er]currere. Sepius tamen recurrat ad p[ro]
p[ter] ip[s]a memoria videlicet ad incarnatiō
ne natiuitate: circūcisiōe: apparitiōe: p[ro]
p[ter]tatione in t[er]plo: passiōe: resurrectiōe:
e[st] cōfessionē: sp[irit]ualit[er] e[st] iusticiā: aductū ad
iudiciū: e[st] specialis recordatiōis e[st] p[ro]
p[ter]tatione ac sp[irit]ualis recordatiōis ac cō
solatiōis. Si etiā ip[s]am vitam christi legat
e[st] mōre eius p[ro]p[ter] posse imitari studeat. Pa
ram n[on] potest si legit: nisi e[st] unitatis

fuerit. Unde Ber. Quid tibi prodest p[ro]
p[ter] saluatoris nomen lecutare in libris nisi ha
bere studeas pietatem in moribus: Unde e
Criso. Qui legens de deo vult inuenire deū
festinet vivere digne deo: e ipsa cōuer[si]o
bona sit quasi lappada luminis ante oca
los cordis eius: v[er]i veritatis aperiens. Ista
vita in summo p[ro]p[ter] desiderio debet esse peccato
ri p[ro]p[ter] nulla. Primo p[ro]p[ter] remissione
peccatorū. Lū enim fecerit de se iudiciū: e p[ro]
p[ter] confessionē accusando: e iusticiā p[ro]p[ter]sentiam
voluntaria assumendo: iam sollicitē ambu
lans cū deo suo p[ro]p[ter] dicto modo meditando
purgatur non modicum a solidibus pecca
torū. Deus enim cui adheret ignis cōiūmes
est purgationem peccatorū faciens. Se
cundo p[ro]p[ter] sui illuminationē. Ille enim
cui astitit lux est in tenebris lucens cuius lu
mine illustrans docetur ordinate dispone
re v[er]i sua ad christū e[st] celestia ad seip[s]um ac
proximū e[st] terrestria. Tertio p[ro]p[ter] gratiā
lachrymarū valde necessariam peccator: in
hac valle miserie quā xpo qui cisterna oron
rū e[st] puteus aquarū viuentis: conuenit pec
catoribus sibi adherentibus bare. Quarto
p[ro]p[ter] reparatiōem lapsuram quotidianam
de quibus semper reueat v[er]i sibi ad
herentes. Jura illud. Fac serpente encum
e[st] pone eū v[er]o signo: qui percussus aspexerit
eū v[er]i. Quinto p[ro]p[ter] dulcē e[st] delecta
biles degustationē quā in se habet. Jura illud.
Sustate e[st] videte qui iua e[st] d[omi]n[u]s. Sexto
p[ro]p[ter] cognitiōem paternę maiestatis quem
p[ro]p[ter] ip[s]um sibi haberi potest. Jura illud ne
mo nouit patrē nisi filius e[st] cui si v[er]o. e[st] e[st].
Septimo p[ro]p[ter] securū exitus ad hac vita
periculosam: fidelis namq[ue] peccator: qui mō
do quortidie suscipit christū in h[er]esp[er]io cor
dis sui e[st] lectulum floridum p[er] suaves me
ditationes e[st] d[omi]n[u]m p[ro]p[ter]parando e[st] d[omi]n[u]m post
motus requiescet e[st] suscipietur a christo v[er]i
sicut constituit e[st] concupiscit e[st] in eter
nū sit cum ip[s]o. Nec vita est v[er]i bona e[st] ir
rigua: peccatores sibi adherentes mundanos
e[st] renouans e[st] eos cuius sanctioris: p[ro]p[ter]
stices dei faciens. Est amabilis e[st] dulcis ad
conseruandū. Non enim habet amaritudi
nem conuersano illius. nec eos iūm p[ro]p[ter]tius
ip[s]ius sed letitiam e[st] gaudium e[st] d[omi]n[u]s. B[er]n[u]s
e[st] suavis: cetera quę hanc non sapunt fasti
dignā ex c[er]tā: cum aliquando p[ro]p[ter] e[st] e[st]
suerit frequentata. Est pascens e[st] cōsolans
nam s[un]t Amb. Qui domo christi h[er]e
cipit e[st] t[er]no: maximo dei cōsolatiōis em
berantū pascitur voluptatim. Est cōsolati
ria solitario: e[st] quidē optima comes iugis

est libro in vel doctor die benedicti a man al momp
de los ompeles p[er] diendo de p[ro]p[ter] de a b[er]n[u]s confesio
concordia mente omid 1570. 2. dios de c[er]n[u]s
omid 1570. 2. dios de c[er]n[u]s

Primera hoja conservada del ejemplar del n.º IX guardado en la BPA, con nota ms. de 1570 al pie.